

Autor: Karel Veliký

Proč? Protože ženství „proměňuje pomocí intriky všeobecný účel vlády v účel soukromý, přeměňuje její obecnou činnost v dílo určitého individua a převrací obecné vlastnictví státu ve vlastnictví a okrasu rodiny“, tolik k tomu Hegel ve své *Fenomenologii ducha*. Oproti širším mužským ambicím prý ženy touží po moci, aby demonstrovaly spíš své „omezené“ rodinné zájmy anebo – což je ještě horší – své osobní vrtochy neslučitelné s vnímáním kýženého obecného rozměru státní politiky. Nedávná kauza „přítelkyně pana ministra“ se tuto dvě staletí starou tezi zdá dobře ilustrovat a potvrzovat; i s dobovým posunem – „pokrokem“, chcete-li – že „vrchní ředitelka sekce kabinetu předsedy vlády České republiky“ jeho právoplatnou rodinu pomáhala rozložit.

*Polonahé veverky aneb
Kdo se chce mít jako
prase v žitě, musí být
svině.*

Každá moc, je-li držena na správném místě, může snad být vlídná a mírumilovná, ale ve chvíli, kdy je pozdvížena na vyšší úroveň, mimo své místo, se obrací v naprostý opak, tedy v nejničivější běsnění. Totéž platí pro ženství, které dokáže být velmi mocnou „láskou-ochránkyní“, je-li soustředěno na rodinný kruh, ale mění se v trapnou ubohost, jakmile se tímto způsobem projevuje v rovině veřejných a státních záležitostí. Krátce řečeno, je naprosto v pořádku, aby žena protestovala proti veřejné státní moci ve prospěch rodinných a příbuzenských práv; ale běda, snaží-li se ženy ve společnosti přímo ovlivnit rozhodování o státních záležitostech manipulací svých slabších mužských partnerů, které dál úspěšně oslabují (S. Žižek). 1] A to se přesně v „největší polistopadové aféře“ stalo.

Věc má však mnohem hlubší pozadí. Parlamentní liberální demokracie se svým důrazem na „soukromnění“ k ženství odjakživa nutně tíhne. Současné „EU-kvóty“ ohledně zastoupení žen v *politické reprezentaci* jsou ostatně také jen důsledkem postupné, ale trvalé feminizace mužství. Dávno se přece mluví (aspoň že mluví) o „mužích v ohrožení“, o „přízraku kastrace“, „krizi mužské identity“, kdežto její nejchaotičtější veřejné projevy mají pré (Gay Pride, Conchita Wurst). Nehledě na to, že podle „genderu“ žádná přirozenost ani není, jen „role“ (nu, ženy bývají rozenými herečkami...). 2] A mezi druhy slizkých měkkýšů, které mocenské cachtání v kalných kalužích demokracie vyvrhuje nahoru jak exkrementy, se takto znásilňující se škeble vážně neztratí. Však se také, příznačně, a jedním dechem, konečně hovoří i o „krizi politiky“, o jejím absolutním podřazení ekonomice (domácí „politika“ jako servis pro zahraniční kapitál), o aplikaci economicistních zaklínadel na politickou skutečnost, takže partaj-čarodějka „Bude líp“ hodlá rovnou „stát řídit jako firmu“ ...

Douška těchto poznámek tedy nemůže znít jinak než: ne ženství v politice = ne

parlamentarismu, ne demokracii! Neboť, jak jednou pravil Franz Werfel: „Demokracie je, když politikové dělají dobré obchody a obchodníci špatnou politiku.“

Poznámky:

1] Slavoj Žižek, *Mao Ce-tung: O praxi a rozporu*, Grimmus 2011, str. 9. Recenze na knihu [zde](#).

2] „Studia pohlaví“ nejsou ničím jiným než řádnou „svinskou filozofií“ blaha v sytosti, kdy k dobrému žrasu je třeba jen najít adekvátní myšlenky a jednání. Není také žádná náhoda, že řada tzv. marxistických revizionistů, ať už zprava či zleva, skončila u feminismu. U nás se k němu dopotácel např. Milan Machovec (*Filozofie tváří v tvář zániku, Indoevropané v pravlasti*).